

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 32, 2017

Nummer 32, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2646](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2644](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2639](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2642](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2643](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2634](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2635](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2631](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2640](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2638](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2637](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2647](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2632](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2641](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2645](#) 17-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2653](#) 10-10-2017

RECHTSPRAAK

Hof heeft de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad miskend.

Het middel klaagt dat het hof de door de Hoge Raad gegeven terugwijzingsopdracht heeft miskend.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de rechter naar wie de Hoge Raad na (partiële) vernietiging van een uitspraak de zaak heeft verwezen of teruggewezen, gebonden is aan de door de Hoge Raad gegeven beslissing (vgl. HR 27 februari 1996, ECLI:NL:HR:1996:AD2500, *NJ* 1996/478). Dit brengt mee dat het hof – gelet op de omvang van het cassatieberoep tegen het onder 3.2 sub (i) vermelde arrest – op grond van de beslissing van de Hoge Raad de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw had moeten berechten en afdoen wat betreft het onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde en de strafoplegging. Door op de onder 3.2 sub (iv) weergegeven wijze te beslissen, heeft het hof de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad miskend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2643

Zaaknummer: 16/01216

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 440 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de schade met betrekking tot de iPad en Acer-tablet als rechtstreekse schade van het bewezenverklaarde handelen van de verdachte kan worden aangemerkt, is niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel voor zover deze zien op de schade met betrekking tot een iPad 4 Cellular en Acer-tablet.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden indien voldoende verband bestaat tussen het bewezenverklaarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Ook voor het opleggen van de in artikel 36f Sr bedoelde schadevergoedingsmaatregel is zodanig causaal verband vereist (vgl. HR 7 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:175).

In de bestreden uitspraak ligt als oordeel van het hof besloten dat de schade met betrekking tot de iPad en Acer-tablet als rechtstreekse schade van het bewezenverklaarde handelen van de verdachte kan worden aangemerkt. Dat oordeel geeft niet blijk van miskennis van hetgeen onder 2.4 is vooropgesteld en het is evenmin onbegrijpelijk. Dat deze voorwerpen niet in de bewezenverklaring zijn vermeld, maakt dat niet anders. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat het hof, blijkens hetgeen onder 2.2.2 is weergegeven, heeft vastgesteld dat bij de bewezenverklaarde inbraak 'onder meer' horloges en andere sieraden zijn weggenomen, alsmede de omstandigheid dat, blijkens hetgeen onder 2.3.2 is weergegeven, door of namens de verdachte de gevorderde schadevergoeding niet is betwist.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn

verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zeven maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2637

Zaaknummer: 15/03871

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht omtrent medeplegen in- en uitvoer cocaïne.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onder 5 ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

In de arresten HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, NJ 2016/411 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. In het hiervoor genoemde arrest uit 2015 is in dat verband, voor zover hier van belang, nog overwogen: 'De bijdrage van de medepleger zal in de regel worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Maar de bijdrage kan ook zijn geleverd in de vorm van verscheidene gedragingen voor en/of tijdens en/of na het strafbare feit. Ook is niet uitgesloten dat de bijdrage in hoofdzaak vóór het strafbare feit is geleverd (vgl. bijvoorbeeld HR 3 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9972, NJ 2012/452). Zeker in dergelijke, in zekere zin afwijkende of bijzondere, situaties dient in de bewijsvoering aandacht te worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest. Dat geldt in nog sterkere mate indien het hoofdzakelijk gaat om gedragingen die na het strafbare feit zijn verricht. (Vgl. HR 9 april 2013 ECLI:NL:HR:2013:BZ6505, NJ 2013/229). Een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal in dergelijke uitzonderlijke gevallen wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding.'

De bewijsvoering van het hof biedt zonder nadere motivering, die ontbreekt, onvoldoende grond voor diens oordeel dat de verdachte in de periode 29 november tot en met 30 november 2013 en op 30 november 2013 zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat hij zich toen schuldig heeft gemaakt aan het bewezenverklaarde medeplegen van het binnen het grondgebied respectievelijk buiten het grondgebied van Nederland brengen van cocaïne. De vaststellingen van het hof komen er immers in de kern op neer dat de rol van de verdachte bestond uit het vanaf 3 december 2013 veiligstellen van de zending cocaïne ten behoeve van

het verdere vervoer en/of de verspreiding van die cocaïne. Nu het hof niets naders heeft overwogen over de betrokkenheid van de verdachte in de periode voorafgaand aan 3 december 2013, volstaan die vaststellingen, mede gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld over de bewijsmotivering in zulke situaties, niet zonder meer voor het bewezenverklarde medeplegen op kort gezegd 29 en 30 november 2013.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 5 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2640

Zaaknummer: 16/05386

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 2 Opiumwet en 47 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de motivering van de verwerping van het beroep op noodweer(exces).

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de motivering van de verwerping van het beroep op noodweer(exces). Daartoe wordt in de toelichting op het middel onder meer aangevoerd dat de door het hof vastgestelde gedragingen van de aangever ten opzichte van de verdachte strijdig zijn met het aan de bewezenverklaring ten grondslag gelegde bewijsmateriaal, in het bijzonder met de als bewijsmiddel 2 opgenomen verklaring van de verdachte.

Het hof heeft de verwerping van het door de verdediging gedaan beroep op noodweer(exces) erop gebaseerd dat, kort gezegd, de gedragingen van de aangever – erop neerkomende dat hij boos werd op de verdachte, hem daarop bij zijn jas heeft vastgepakt en zijn stem heeft verheven – geen ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van de verdachte opleveren die noopte tot verdediging. Daarbij heeft het hof blijkens zijn in 2.4 weergegeven overwegingen geoordeeld dat het door de verdachte in zijn verklaringen geschetste scenario, in het bijzonder inhoudende, zakelijk weergegeven, dat de aangever hem een *lowkick* en een kopstoot heeft gegeven en hij zich daartegen met een mes heeft verweerd, geen steun vindt in het dossier en ook overigens niet aannemelijk is geworden.

Het hof heeft in dit verband overwogen dat en waarom andersluidende onderdelen van de verklaring van de verdachte omtrent de gedragingen van de aangever in het op de voet van artikel 359 lid 3 laatste volzin Sv opgenomen bewijsmiddel 2 niet aannemelijk zijn geworden. Aldus is de verwerping van het beroep op noodweer(exces) niet gegrond op met het bewijsmateriaal tegenstrijdige vaststellingen als in de toelichting op het middel bedoeld.

Ook overigens geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, is zijn oordeel niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2645

Zaaknummer: 16/03853

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper en B.A.C. van Tuinen

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening gegrond.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat sprake is van een persoonsverwisseling.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd, sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem ten laste gelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2647

Zaaknummer: 16/00409

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en V. van den Brink

Advocaten: K. Blonk

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid Openbaart Ministerie nu de toezegging dat verdachte de vergoeding van de schade aan de benadeelde partij in termijnen mocht betalen achteraf onjuist bleek?

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, teneinde deze op het bestaande beroep opnieuw te berechten en af te doen.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen. Daartoe wordt aangevoerd dat de verdachte aan de desbetreffende kennisgeving het gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontleen dat hij niet zou worden vervolgd, nu betaling in termijnen niet mogelijk bleek.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat in artikel 167 lid 1 Sv aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. Een bij de verdachte op grond van een mededeling van het Openbaar Ministerie (of van een aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen mededeling) opgewekt vertrouwen dat hij in een bepaalde zaak niet (verder) zal worden vervolgd, zal alleen dan kunnen leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging indien dat vertrouwen in de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd is (vgl. HR 6 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:2982, NJ 2015/492).

Het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat de verdachte in de gegeven omstandigheden niet gerechtvaardigd erop heeft mogen vertrouwen dat hij in deze zaak niet zou worden vervolgd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de verdachte aan de onjuiste mededeling omtrent de mogelijkheid van termijnbetaling niet het vertrouwen heeft kunnen ontleen dat hij geheel van de als voorwaarde ter voorkoming van strafvervolging gestelde verplichting tot vergoeding van de schade zou zijn bevrijd.

Het middel faalt.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Aangezien de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel zich naar zijn aard niet voor vermindering leent, zal de Hoge Raad volstaan met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2642

Zaaknummer: 16/03612

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: H.K. A Jap Joe

Wetsartikelen: 167 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de uitleg van het begrip ‘beletten’ als bedoeld in artikel 184 Sr.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het begrip ‘beletten’ als bedoeld in artikel 184 Sr, althans dat de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof het volgende vastgesteld. Nadat de beide toezichthouders zich ter controle van de bepalingen gesteld bij of krachtens de APV Barneveld en de Drank- en Horecawet hadden begeven naar het perceel Oostvenerweg 2 te Barneveld, alwaar het clubhuis van de motorclub was gevestigd, zij aldaar hadden aangebeld aan het toegangshek en zij, toen de poort door een van de twee naar buiten gekomen mannen was geopend, waren binnengelaten op een soort binnenplaats en hun te verstaan was gegeven aldaar te wachten, hebben zij zich gelegitimeerd als toezichthouder/buitengewoon opsporingsambtenaar en aan de verdachte, die deel uitmaakte van een groep van vier mannen die met degene die de poort geopend had naar buiten gekomen was, meegedeeld dat zij het clubhuis wilden betreden ter controle op de naleving van bepalingen gesteld bij of krachtens de APV Barneveld. De verdachte heeft vervolgens direct op krachtige en dreigende toon meermalen en met bedreigende woorden duidelijk gemaakt dat de toezichthouders ‘er gewoon niet in’ zouden komen. Nadat een van de toezichthouders de verdachte had staande gehouden, is de verdachte weggelopen en heeft op dreigende toon gezegd: ‘Ik begrijp dat jullie het recht hebben om naar binnen te willen maar jullie komen er niet in.’ Vervolgens zijn ook de andere personen weggelopen, zijn zij het pand binnengegaan en hebben zij de deur van het clubhuis voor de ogen van de opsporingsambtenaren gesloten, waardoor de controle geen verdere doorgang kon vinden.

Het vorenstaande in aanmerking genomen, geeft het oordeel van het hof dat de verdachte de door de toezichthouders ondernomen handelingen – die door het hof kennelijk en niet

onbegrijpelijk zijn aangemerkt als het begin van de uitvoering van hun controlebevoegdheid – in de gegeven omstandigheden heeft ‘belet’ door te voorkomen dat de opsporingsambtenaren het clubhuis daadwerkelijk konden betreden, niet blijk van een onjuiste uitleg van die in de tenlastelegging gebezigde, aan artikel 184 Sr ontleende, term. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2634

Zaaknummer: 16/02769

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: E.G.C. Groenendaal

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

Deels slagende bewijsklachten ten aanzien van witwassen en deelneming aan een criminele organisatie.

Het middel klaagt onder meer dat uit de bewijsvoering van het hof niet kan volgen dat de verdachte het in de bewezenverklaring genoemde geldbedrag tezamen en in vereniging met een ander voorhanden heeft gehad, terwijl hij en zijn mededader wisten dat dit geld onmiddellijk of middellijk van misdrijf afkomstig was (feit 4).

Aangezien de bewezenverklaring van het onder 4 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte tezamen en in vereniging met een ander 'een geldbedrag (...) voorhanden heeft gehad, terwijl hij en zijn mededader wisten dat dit geldbedrag onmiddellijk of middellijk afkomstig was van enig misdrijf', niet zonder meer kan worden afgeleid uit de bewijsvoering, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. De Hoge Raad neemt daarbij mede in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld dat 'het geld [was] verpakt in een zwart plastic tasje, zodat zonder het openen daarvan de inhoud niet zichtbaar was' en dat de bewijsvoering niets inhoudt waaruit kan volgen dat de verdachte zich in meerdere of mindere mate bewust was van de aanwezigheid van het geldbedrag.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Het derde middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van feit 6 onvoldoende met redenen is omkleed. Het vierde middel bevat de klacht dat de bewezenverklaring van feit 7 onvoldoende met redenen is omkleed. Daartoe wordt in de toelichting op de middelen aangevoerd dat het hof processen-verbaal tot bewijs heeft gebezigd die als verklaring van de verbalisanten ontoelaatbare vermoedens, veronderstellingen, speculaties en conclusies behelzen.

De tot het bewijs gebezigde inhoud van de processen-verbaal (onder 19 en 24) behelst onderdelen die niet kunnen worden aangemerkt als een mededeling van feiten en omstandigheden die de verbalisanten zelf hebben waargenomen of ondervonden of ten aanzien waarvan niet kan blijken op welke feiten en omstandigheden de verbalisanten hun wetenschap hebben gebaseerd, op welke onderdelen de bewezenverklaring klaarblijkelijk in

doorslaggevende mate steunt.

De bewezenverklaring van feiten 6 en 7 is, gelet op het evenoverwogene, niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De middelen zijn in zoverre terecht voorgesteld.

Het vierde middel bevat voorts de klacht dat het onder 5 bewezenverklaarde niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan volgen, nu daaruit niet kan blijken van een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband tussen de in de bewezenverklaring genoemde personen.

Artikel 146 SrNA luidde ten tijde van het ten laste gelegde feit als volgt:

‘Deelneming aan eene organisatie, die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaren. (...)’

Deze bepaling komt overeen met artikel 140 lid 1 Sr, dat luidt:

‘Deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

Voor een veroordeling ter zake van voormeld artikel 140 lid 1 Sr is vereist dat sprake is van een samenwerkingsverband, met een zekere duurzaamheid en structuur, tussen de verdachte en ten minste één andere persoon. Er bestaat geen grond ten aanzien van de vergelijkbare bepaling van het Wetboek van Strafrecht van de Nederlandse Antillen anders te oordelen. Ook de wetsgeschiedenis bevat geen aanknopingspunten voor zo een andersluidende wetsuitleg.

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is het oordeel van het hof dat de verdachte door middel van een duurzaam en gestructureerd samenwerkingsverband heeft deelgenomen aan een organisatie onbegrijpelijk. De uitspraak is dus niet naar de eis der wet met redenen omkleed. De klacht is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 4, 5, 6 en 7 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2631

Zaaknummer: 16/01746

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 435a SrNA en 14o Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening gegrond.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat sprake is van een persoonsverwisseling.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd, sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem ten laste gelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2646

Zaaknummer: 15/01331

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en V. van den Brink

Advocaten: K. Blonk

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het bij verdachte aangetroffen mes (creditcardmes) niet onbegrijpelijk aangemerkt als een blank wapen dat uiterlijk gelijk op een ander voorwerp dan een wapen.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte een 'blank wapen dat uiterlijk gelijk op een ander voorwerp dan een wapen' voorhanden heeft gehad.

Uit de onder 2.3.2 weergegeven wetsgeschiedenis blijkt dat in artikel 2 lid 1 onder 1° en 2° Wet Wapens en munitie (WWM) niet is beoogd een limitatieve opsomming te geven van opvouwbare messen die ingevolge de Wet Wapens en munitie verboden zijn. Voor zover het middel berust op de opvatting dat een opvouwbaar mes dat niet aan de criteria van artikel 2 lid 1 onder 1° en 2° WWM voldoet, evenmin kan worden aangemerkt als een blank wapen als bedoeld in artikel 2 lid 1 onder 4° WWM, vindt het geen steun in het recht.

Het hof heeft het bij de verdachte aangetroffen mes – een zogenoemd creditcardmes – aangemerkt als een blank wapen dat uiterlijk gelijk op een ander voorwerp dan een wapen. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat 'het mes lijkt op een pasje (card), waarbij het lemmet geheel binnen de afmetingen van het pasje valt'.

Het middel faalt ook in zoverre.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2641

Zaaknummer: 16/06111

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van der Laan

Wetsartikelen: 2 WWM

RECHTSPRAAK

Slagende klacht ten aanzien van de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer.

Het middel komt op tegen de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer.

Zonder nadere motivering, die in de bestreden uitspraak ontbreekt, is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de aan het verkeer onttrokken verklaarde voorwerpen van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover daarbij de onttrekking aan het verkeer is bevolen van de onder 2.2.2 vermelde in beslag genomen voorwerpen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2644

Zaaknummer: 15/05951

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 36b Sr

RECHTSPRAAK

Slagende motiveringsklacht van het Openbaar Ministerie ten aanzien van de vrijspraak van het ten laste gelegde gelet op artikel 181 WvW 1994.

Het middel klaagt over de motivering van de gegeven vrijspraak van het primair ten laste gelegde.

Blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de verdachte, op grond van de omstandigheid dat niet de verdachte maar de getuige [getuige] de personenauto heeft bestuurd, dient te worden vrijgesproken van het primair ten laste gelegde. Dat oordeel is onbegrijpelijk. Immers, de omstandigheid dat de getuige [getuige] eerst ter terechtzitting in hoger beroep heeft verklaard de personenauto te hebben bestuurd, maakt niet dat de verdachte ten tijde van de overtreding geen eigenaar of houder van deze personenauto was en evenmin dat geen sprake meer is van een bij de ontdekking van het strafbaar feit onbekend gebleven bestuurder.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2632

Zaaknummer: 16/02835

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Wetsartikelen: 181 WvW 1994 en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de wederrechtelijke toe-eigening bij verduistering als bedoeld in artikel 321 Sr.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring, in het bijzonder de wederrechtelijke toe-eigening, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

In de tenlastelegging en bewezenverklaring is het begrip ‘zich wederrechtelijk toe-eigenen’ gebezigd in de betekenis die daaraan in artikel 321 Sr toekomt. Volgens vaste rechtspraak is van zodanig toe-eigenen sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. o.m. HR 24 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8253, NJ 1990/256).

Blijkens zijn bewijsvoering heeft het hof onder meer vastgesteld dat:

- de verdachte, nadat hij met de eigenaresse van de door hem gevonden tas een vindersloon van € 50 had afgesproken, heeft gedreigd haar spullen in het water te gooien en het vindersloon heeft verhoogd naar € 70; en

- de verdachte op het moment van de overdracht van de tas aan de eigenaresse, pasjes die ten tijde van de diefstal van de tas in de daarin aanwezige portemonnee zaten, in zijn jaszak had zitten en deze enkel tegen betaling wilde teruggeven.

Mede gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte als heer en meester over de tas heeft beschikt en hij deze zich wederrechtelijk heeft toegeëigend, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2638

Zaaknummer: 16/01560

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Is het door het hof in de raadkamer bekeken fotoalbum toelaatbaar als eigen waarneming hof?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte een eigen waarneming voor het bewijs heeft gebezigd die niet bij het onderzoek ter terechtzitting is gedaan en die niet aldaar ter sprake is gebracht.

Het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 november 2015 houdt als mededeling van de voorzitter in dat het hof de op die terechtzitting overgelegde en klaarblijkelijk door het hof voor zijn te nemen beslissingen redelijkerwijs van belang geachte en kennelijk als processtuk aangemerkte, in eerste aanleg ter terechtzitting getoonde, stukken van overtuiging, te weten een fotomap met afbeeldingen, in de raadkamer zal bekijken. Het proces-verbaal houdt niet in dat de verdediging of de advocaat-generaal tegen deze gang van zaken bezwaar heeft gemaakt, zodat het ervoor moet worden gehouden dat dit niet is geschied. Het proces-verbaal houdt voorts als opmerking van de raadsman in dat hij de foto's bij een eerdere gelegenheid op het politiebureau heeft bekeken.

Het vorenstaande in aanmerking genomen, kan aan de enkele omstandigheid dat de in 3.3 als bewijsmiddel 6 weergegeven eigen waarneming van het hof niet op de terechtzitting is gedaan niet de gevolgtrekking worden verbonden dat het hof de desbetreffende waarneming niet voor het bewijs heeft mogen bezigen.

In zoverre kan het middel, dat van een andere opvatting uitgaat, niet tot cassatie leiden.

Voor zover het middel de klacht bevat dat het hof de desbetreffende waarneming ter terechtzitting ter sprake had moeten brengen, heeft het hof kennelijk geoordeeld dat dit niet nodig was, omdat de procespartijen door het gebruik van de eigen waarneming voor het bewijs niet zouden worden verrast nu zij daarmee rekening hadden kunnen houden. Dat oordeel is, mede gelet op de hiervoor geschetste omstandigheden, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2639

Zaaknummer: 16/00985

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.B.J.G. Baggen

Wetsartikelen: 340 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Blijkens dat proces-verbaal is vervolgens verstek verleend tegen de niet-verschenen verdachte, heeft het onderzoek ter terechtzitting plaatsgevonden en is het gesloten.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de raadvrouw aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het hof genoemde gronden, waaronder begrepen de vaststelling dat niet duidelijk is of en wanneer de verdachte zal terugkeren naar Nederland, de afwijzing van het verzoek dragen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2635

Zaaknummer: 16/00251

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 281 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 (oud) Sv niet is nageleefd.

Het middel klaagt dat in hoger beroep het voorschrift van artikel 51 (oud) Sv niet is nageleefd.

De genoemde correspondentie bevindt zich niet bij de ingevolge het bepaalde in artikel 434 lid 1 Sv door de griffier van het hof aan de griffier van de Hoge Raad gezonden stukken van het geding.

De inhoud van het onder 2.2 sub 2 bedoelde stuk biedt echter voldoende grond voor het ernstig vermoeden dat de stelbrief wel ter administratie van het hof is ontvangen doch aldaar vervolgens in het ongereede is geraakt.

Bij de stukken bevindt zich het dubbel van de dagvaarding in hoger beroep. Noch uit mededelingen gesteld op dat dubbel noch uit enig ander aan de Hoge Raad gezonden stuk kan blijken dat een afschrift van die dagvaarding aan mr. Lintz is gezonden. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is aldaar noch de verdachte noch diens raadsman verschenen. Vervolgens heeft het hof de verdachte met toepassing van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen, in onderlinge samenhang beschouwd, vloeit het ernstige vermoeden voort dat ten aanzien van de dagvaarding in hoger beroep het voorschrift vervat in de tweede volzin van artikel 51 (oud) Sv niet is nageleefd. Dit in het belang van de verdachte gegeven voorschrift is van zo grote betekenis dat, al is dit niet uitdrukkelijk in de wet bepaald, de niet-nakoming ervan moet worden geacht aan een geldige behandeling van de zaak ter terechtzitting buiten tegenwoordigheid van de verdachte en diens raadsman in de weg te staan.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2653

Zaaknummer: 15/04856

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: 51 Sv